

Bare hopp uti *Nådegavebasert tjeneste*

En av de første henvendelsene jeg fikk etter at jeg flyttet til Stavanger var fra en ungdomsforening som spurte om jeg kunne holde en bibeltime om nådegaver. Vi hadde en annen taler her, så den som spurte meg, men han snakket bare om å rydde stoler. Det må vel være noe mer enn akkurat det?

Nådegaver og stolrydding, er det noen sammenheng her?

Ja, hva menes egentlig med begrepet nådegave slik dette brukes i NT.

La oss se litt på det.

Det første vi kan legge merke til er at det brukes både i en tall og i flertall, mest det siste.

Tjen hverandre, hver og en med den nådegave han har fått, som gode forvaltere av Guds mangfoldige nåde, 1 Pet 4,10

Her brukes det om de mange ulike oppgaver og tjenester som Gud gir til menigheten. Og i NT nevnes et bredt spekter av slike.

Men det brukes også i bestemt form entall:

Syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre, Rom 6,23.

Guds nådegave, Guds *kjarisma*, er evig liv i Kristus Jesus.

Det er viktig å være klar over sammenhengen mellom entall og flertall her.

Det overordnede mål for enhver kristen og for enhver menighet er at vi selv skal ta imot og leve i Guds nådegave – *evig liv ved Jesus Kristus – syndenes forlatelse i hans navn*. Det er denne gave som er basis for alt liv i en kristen menighet.

Men det er også viktig for enhver kristen menighet å være med på å bringe denne Guds nådegave ut til alle mennesker.

Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og lære sannheten å kjenne, 1 Tim 2,4

Guds nådegave er bestemt for alle slags mennesker, både her i Norge og blant alle folkeslag.

Og vi her i IMI-ki ønsker å ta dette oppdraget på alvor. Ikke fordi vi gjerne vil pådytte andre mennesker vårt livssyn eller våre meninger, men fordi det her dreier seg om den aller viktigste gave noe menneske kan få del i;

evig liv, syndenes forlatelse gjennom troen på Jesus.

En ny start hvor en kan få legge alt det gamle bak seg og se framover mot et nytt liv med friske muligheter. Det er det omvendelse i kristen mening dreier seg om; å gjøre opp med og legge det gamle livet bak seg og så begynne på et nytt liv, med en ny retning, sammen med Jesus Kristus.

En fantastisk mulighet i en tid hvor så mange mennesker er trøtte av tomheten i sitt gamle selvopptatte liv

Men vi kan ikke sitte her og holde dette budskapet for oss selv, vi må være med å bringe denne gaven videre.

Og for at vi skal kunne makte å gjøre dette har Gud gitt en rekke nådegaver og tjenester til menigheten. Også til oss her i denne menigheten.

Og når alle disse nådegavene og tjenestene virker sammen og utfyller hverandre så settes menigheten i stand til å vokse, og til å utføre dette oppdraget.

Første hovedpoeng ved nådegaver og tjenester:

Disse er til for at vi, menigheten, i fellesskap skal kunne bringe nådegaven: evig liv ved troen på Jesus Kristus, syndenes forlatelse i hans navn, videre til andre mennesker.

Dette kan ikke skje bare ved noen få; predikanter og ansatte i staben, men det kan skje når vi alle finner og tar i bruk den eller de nådegaver Gud har for meg. Paulus illustrerer dette på en fin måte når han sammenlikner menigheten med et legeme,

1 Kor 12,14-21 og v27:

14 For kroppen består ikke av én kroppsdel, men av mange. 15 Om nå foten sier: «Fordi jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med til kroppen», så er den like fullt en del av den. 16 Om øret sier: «Fordi jeg ikke er øye, hører jeg ikke med til kroppen», så er det like fullt en del av den. 17 Hvis hele kroppen var øye, hvor ble det da av hørselen? Hvis det hele var hørsel, hvor ble det av luktesansen? 18 Men nå har Gud gitt hvert enkelt lem sin plass på kroppen slik han ville det. 19 Hvis det hele var én kroppsdel, hvor ble det da av kroppen? 20 Men nå er det mange kroppsdel, men bare én kropp. 21 Øyet kan ikke si til hånden: «Jeg trenger deg ikke», eller hodet til føttene: «Jeg har ikke bruk for dere.»

v27 Dere er Kristi kropp, og hver enkelt er dere hans lemmer.

Dette bildet av menigheten som et legeme sier oss to viktige ting:

1. Lemmene – nådegavene og tjenestene – er og skal være forskjellige. En fot er annerledes enn et øye – en hånd har en annen oppgave enn en munn.
2. På samme måte som alle lemmene er viktige for helheten i legemet, er alle nådegaver og tjenester viktige for helheten i menigheten. (Lilletå?)

Andre hovedpoeng:

Selv om nådegaver og tjenester er forskjellige, er de alle viktige for helheten og balansen, jf lilletåa, i menigheten.

Men bildet av menigheten som et legeme sier oss også noe mer:

Hver den som er et med-lem i en menighet er også et lem på Kristi legeme, menigheten. Er du et med-lem i IMI-ki, eller en annen menighet, så er du også et lem på Kristi legeme på det stedet. Og dermed har du også del i det oppdraget denne menigheten har, nemlig å bringe Guds nådegave ut til andre mennesker.

Ser du at det ligger en stor frihet i det å flytte oppmerksomheten bort fra det jeg, som enkeltperson, skal forsøke å gjøre i tjeneste for Gud. Ofte fortviles vi over hvor lite vi synes vi makter å gjøre for Gud i vårt daglige liv, og hvor lett vi tier med vårt vitnesbyrd.

Kanskje skal du nå nærme deg denne problemstillingen fra en annen synsvinkel og spørre: hvordan kan jeg finne min nådegave eller min tjeneste i menigheten, og slik bidra til at *menigheten* utfører sin tjeneste for Gud.

Vi lever i en tid hvor vi tenker veldig individualistisk, hva skal jeg som enkeltperson gjøre? Hvordan skal jeg forholde meg?

I NT tenkes det mer kollektivt, om oss som et fellesskap, som et legeme:

Hva er det vi sammen er kalt til å gjøre? Og hvordan kan jeg bidra med det Gud har gitt meg i rammen av dette fellesskapet?

Og det spennende er at når jeg finner jeg den plassen, den nådegaven, den tjenesten som Gud har tenkt for meg i menigheten, så vil det også innvirke på mitt daglige liv og på forholdet til de menneskene jeg treffer i hverdagen.

For eksempel det at det gir seg anledninger til å fortelle om noe av det jeg er med på i menigheten. Når noen forteller om siste fisketur eller fotballkamp, eller om noe de så på TV – så har du en anledning til å fortelle litt om noe av det du var med på i menigheten sist søndag, eller en annen dag.

Jeg tror det er slik i Norge i dag at mange menigheter ikke fungerer godt nok i forhold til det oppdrag Gud har gitt oss. Og grunnen er ofte at mange av medlemmene har valgt å være passive. Det er altfor mange armer som bare henger der – og det er altfor mange føtter som ikke er villige til å bevege på seg.

Ja, det er mange nordmenn som gjerne vil rose seg av å ha begge beina på jorda – men vi glemmer lett at den som har begge beina på jorda i virkeligheten står stille.

Og vi trenger som Guds menighet i dag virkelig å komme i bevegelse med å bringe Guds omsorg, hans kjærlighet og hans frelse ut til menneskene rundt oss.

Er du i bevegelse – har du funnet den nådegave eller den tjeneste du tror Gud har tenkt for deg – eller er du en arm som bare henger der, eller et øre som har sluttet å høre.

Ja, men du skjønner det at det er så mange ting i livet mitt som jeg ikke helt har fått orden på. Det er synder jeg sliter med og tvil jeg av og til har. Jeg må likesom komme til rette med disse tingene før jeg for alvor kan begynne å tjene i menigheten.

Det er nok en god del som tenker slik, og som tror at vi som har en tjeneste i menigheten, ikke minst de av oss som forkynner, vi må jo virkelig ha alt vårt på det tørre. Vi er over det stadiet hvor vi faller i synd, eller sliter med ulike ting i livet vårt.

Dersom det skulle vært slik så måtte vi bare ha lagt ned all virksomhet, både i denne og i alle andre kristne menigheter.

Er det noe alle ledere i denne menigheten også har felles så er det at vi sliter med ulike typer av svakhet i livet vårt og vi trenger daglig å ydmyke oss for Gud og be om syndenes forlatelse. Ja vi trenger daglig å ta imot av og å leve i Guds nåde og i hans *nådegave*.

Men grunnen til at vi allikevel kan tjene i menigheten er jo at det nettopp dreier seg om *nåde-gaver*.

Alle tjenester og gaver i menigheten springer ut av og er basert på nåde. Derfor er det også bare mennesker som hele tiden selv er avhengige av Guds nåde, av hans tilgivelse og overbærenhet, som kan motta nådegaver og tjenester.

Sjekke tid

[Jes 6, visjonen i templet?

⁵ Da sa jeg:

«Ve meg! Det er ute med meg.
For jeg er en mann med urene lepper,
jeg bor blant et folk med urene lepper,
og mine øyne har sett Kongen,
Herren, Allhørs Gud.»

⁶ Da fløy en av serafene bort til meg. I hånden hadde han en glo, som han hadde tatt med en tang fra alteret. ⁷ Med den rørte han ved min munn og sa:

«Se, denne har rørt ved dine lepper.
Din skyld er tatt bort, din synd er sonet.»

⁸ Så hørte jeg Herrens røst:

«Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?»
Da sa jeg: «Se, her er jeg. Send meg!»]

Summere opp så langt:

1. Nådegavene og tjenestene er til å for sette menigheten i stand til å bringe selve nådegaven, evig liv, syndenes forlatelse, Guds frelse gjennom Jesus Kristus ut til mennesker som enda ikke har tatt imot dette.
2. Nådegavene og tjenestene er forskjellige, som lemmene på et legeme, men de er alle viktige og sammen utgjør de den helheten som trenges for at legemet skal vokse en sunn vekst og kunne utføre sitt oppdrag.
3. Nådegavene og tjenestene er alle basert på Guds nåde og tilgivelse, og det er bare den som selv trenger Guds nåde som kan virke med nådegaver.

Men la oss nå spørre litt mer konkret om hva en nådegave er, og hvordan forholdet er mellom nådegaver og tjenester?

Vi begynte med å snakke litt om forholdet mellom nådegaver og rydding av stoler. Er det noen sammenheng der?

For noen er det svært viktig å avklare forholdet mellom det vi kan kalle naturgaver, evner og ferdigheter gitt gjennom skaperverket på den side, og det vi kaller nådegaver på den andre. Det må dreie seg om to forskjellige ting mener de.

Jeg er ikke så sikker på det. Vi må huske på at Gud også er vår skaper og at alt vi har, også av naturlige evner og gaver, har vi fått for å tjene ham.

Alt vi har fått, har vi fått for å tjene Gud og våre medmennesker med.

Hvordan skal du tenke som kanskje er ny her, og som gjerne vil finne din tjeneste i menigheten. Eller du som har vært her en tid uten å gå inn i noen tjeneste, men som nå ser at tiden er inne. Du må komme i bevegelse.

Noen vil da kanskje si til deg: du må finne ut hvor det er et behov i menigheten, og så må du melde deg til tjeneste der.

Er det en god framgangsmåte? Noen ganger kanskje, men slett ikke alltid.

Vi brukte ordet *nådegavebasert tjeneste* innledningsvis. Det må innebære at det må være et samsvar mellom tjenesten og dine egne gaver.

Når noen går trøtte og trekker seg ut av en tjeneste i menigheten sin, kanskje bare etter kort tid, så kan det rett og slett være at det ikke var den tjenesten som passet for dem. Det var feil tjeneste, den stemte ikke med de gaver Gud hadde gitt dem.

Begynn heller med å spørre: hva kunne jeg ha lyst til å gjøre, hva er det jeg trives med, eller hva er det jeg brenner for.

Om du er litt usikker selv så spør gjerne en som kjenner deg. Hva tror du jeg best kan egne meg til, hvor tror du jeg har mine sterke sider for en tjeneste i menigheten?

Jeg ser det slik at det som Bibelen kaller nådegaver ofte har sitt utgangspunkt i våre naturlige evner eller utrustning.

Ta for eksempel musikk:

Når en som er dyktig til å spille et instrument, eller til å synge, ønsker å tjene i menigheten med dette og innvier det til Gud så legges det ofte til en ekstra dimensjon som gjør at dette også blir en nådegave.

En nådegave kan slik ofte utvikles ved at jeg innvier en naturlig evne til Gud og sier at jeg vil gjerne tjene ham og menigheten med denne. Da kan Gud velsigne denne evnen, eller naturgaven, slik at den får en ekstra kvalitet og kan bli til velsignelse for andre i menigheten.

Så, hva venter du på – hopp uti og prøv om du kan finne den tjenesten som er rett for deg.

Også annerledes. Økonom

Nå finnes det også typer av gaver som i NT kalles åndsgaver, og som ofte gis og virker mer spontant, men det må vi la ligge nå.

Hvorfor er det så viktig for hver enkelt av oss å finne vår nådegave?

Først og fremst for å ta på alvor at jeg er et lem på legemet i en kristen menighet, og at jeg som sådan er kalt til å være i tjeneste. Jeg har et medansvar for at menigheten skal kunne vokse og utføre sitt oppdrag.

Men det er også viktig for din egen del, for å hjelpe deg ut av et selvsentrert liv. Jeg hørte nylig sitert en leder for en større bedrift som hadde gått sykemeldt en lengre tid:

Nå forstår jeg at synd ofte sammenliknes med det å være innkrøket i seg selv.
Han følte at han i denne tiden var blitt veldig selvopptatt. Når en er syk må en ha lov til å være litt selvopptatt men en kan allikevel få en smake bit av hvor selvsentrert i det hele kan bli.

In the Center of SIN is I.

Det er mange mennesker i dag som er opptatt av å oppleve glede og lykke. Men glede og lykke er ikke noe som kan søkes i seg selv. Det kommer bare som et biprodukt av at du søker å få bety noe for andre mennesker. Det kommer når du viser hjelpsomhet, vennlighet, gjestfrihet og tjenestevillighet mot andre. Det kommer når du lar deg bruke av Gud der hvor han har tenkt at du skal være. Den selvsentrerte søken etter lykke leder ofte til det som beskrives av tennisstjernen Boris Becker:

I have won Wimbledon twice before, once as the youngest player. I was rich, had all the material possessions I needed – money, cars, women, everything. I know that this is a cliché, it's the old song of the movie and pop stars who commit suicide. They have everything, and yet they are so unhappy. I had no inner peace. I was a puppet on a string.

Finn din nådegave og din tjeneste:
For menighetens skyld
For din egen skyld

Hva så med deg som føler deg helt fremmed for all tale om nådegaver og tjenester.

Det du trenger er da først og fremst et møte med selve nådegaven, *Jesus Kristus og hans frelse.*